

Sygn. akt XXIII Ga 1670/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Grzybczak – Stachyra (spr.)
Sędziowie:	SO Renata Puchalska SO Anna Janas
Protokolant:	Prot. sąd. Rafał Artymiuk

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt XV GC 1704/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz (...) spółki akcyjnej w Ł. 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Janas	SSO Agnieszka Grzybczak - Stachyra	SSO Renata Puchalska
----------------	------------------------------------	----------------------

Sygn. akt XXIII Ga 1670/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w P. domagała się zasądzenia od (...) S.A. w Ł. kwoty 6297,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie

należne jej na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z poszkodowanym w kolizji spowodowanej przez sprawcę ubezpieczonego przez pozwane Towarzystwo.

W dniu 15 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana (...) S.A. w Ł. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana w pierwszej kolejności podniosła zarzut niewykazania zasadności roszczenia i konieczności wynajęcia pojazdu zastępczego, ponadto zarzut zawyżenia stawki za najem wskazując, że poszkodowany jest zobowiązany do minimalizowania wielkości szkody.

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził od (...) S.A. w Ł. na rzecz (...) sp. z o.o. w P. kwotę 5800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także koszty procesu w kwocie 1266,32 zł, natomiast w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Wyrok ten zapadł w oparciu o następujące ustalenia: W dniu 10 września 2012 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) będący w użytkowaniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w D.. Sprawcą kolizji był kierujący ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł..

W dniu 10 września 2012 r. (...) sp. z o.o. Oddział w D. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. umowę najmu pojazdu zastępczego (...) nr (...). W ramach umowy wynajmujący oddał najemcy do

korzystania pojazd marki T. (...) w okresie od dnia 10 września 2015 r. do dnia 09 października 2015 r. Łączny okres najmu wynosił 29 dni i przypadał na czas naprawy uszkodzonego pojazdu najemcy

Jak ustalił Sąd Rejonowy, umowa najmu zawarta została na czas naprawy uszkodzonego pojazdu najemcy, jednak nie dłużej niż na okres 30 dni kalendarzowych. Z uwagi na fakt, iż w dniu zawierania umowy stronom nie była znana długość okresu najmu auta zastępczego, dokładna wysokość czynszu najmu miała zostać określona w dniu zwrotu pojazdu przez najemcę. Najemca oświadczył, iż akceptuje stawki czynszu przewidziane dla wynajętego przez niego auta zastępczego zawarte w cenniku (...), z którym zapoznał się i który otrzymał oraz że wyraził zgodę na wystawianie przez wynajmującego faktury VAT za usługę najmu bez podpisu najemcy. Strony zgodnie postanowiły, że zaspokojenie roszczeń wynajmującego względem najemcy z tytułu czynszu najmu za auto zastępcze nastąpi poprzez przeniesienie na wynajmującego wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu auta zastępczego przysługującej najemcy względem towarzystwa ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił w stanie faktycznym że zgodnie z obowiązującym u powoda cennikiem (...) czynsz najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) wynosił 6.297,93 zł netto za okres 29 dni kalendarzowych, czyli 217,17 zł netto za jeden dzień najmu. Na podstawie opinii biegłego sądowego Sąd Rejonowy ustalił, że wysokość stawki dziennej czynszu najmu pojazdu z segmentu C, do których należy wynajęty pojazd marki T. (...) oraz uszkodzony pojazd S. (...), przy uwzględnieniu 29 - dniowego okresu najmu w 2014 r., wynosiła od 89,97 zł netto za dobę do 200,00 zł netto za dobę.

Sąd I instancji ustalił również, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z 10 września 2015 r. (...) sp. z o.o. Oddział w D. przelała na rzecz (...) sp. z o.o. wierzytelność obejmującą prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego, przysługujące w związku z wyżej opisaną szkodą komunikacyjną W dniu 25 października 2015 r. (...) sp. z o.o. wystawiła fakturę VAT o nr (...) dokumentującą wynajem pojazdu zastępczego marki T. (...) o nr rej. (...) 52932w okresie od dnia 10 września 2015 r. do dnia 09 października 2015 r., na łączny okres 29 dni, opiewającą na kwotę 6.297,93 zł netto, tj. 7.746,45 zł brutto W oparciu o te ustalenia Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powództwo należało uwzględnić prawie w całości, oddalając roszczenie jedynie co do kwoty 497,93 zł. W oparciu

o analizę przepisów art. 822 k.c, art. 695 k.c. i 509 k.c. Sąd I instancji uznał, że powód skutecznie wstąpił w prawa poszkodowanego i ma legitymację do dochodzenia

roszczenia, gdyż zarówno umowa najmu jak i cesja wierzytelności zaostały zawarte prawidłowo. Odnosząc się do okresu najmu Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że strona pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu potwierdzającego podnoszoną okoliczność nadmiernie długiej naprawy i bezzasadności tak długiego czasu najmu pojazdu zastępczego. Ustosunkowując się z kolei do zarzutu zawyżenia stawki czynszu Sąd przyjął, że dzienna stawka czynszu w wysokości 217,17 zł netto przekraczała wysokość maksymalnej stawki ustalonej na podstawie opinii biegłego. W opinii biegły ustalił, że stawki oscylowały w granicach od 89,97 zł do 200 zł netto dziennie, a zatem stawka zastosowana przez powoda była nadmiernie wygórowana i przekraczała stawki rynkowe. Z tych względów Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 5800 zł stanowiącą iloczyn 29 dni i maksymalnej stawki rynkowej netto wynoszącej 200 zł.

O kosztach orzeczono zgodnie z wynikiem sporu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu I instancji w części oddalającej powództwo tj. co do kwoty 497,93 zł wraz z odsetkami od tej kwoty w wysokości ustawowej od dnia 27 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowej za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności sprzeczność oceny materiału dowodowego z zasadami logicznego rozumowania, poprzez uznanie, że rażące zawyżenie ceny najmu pojazdu występuje w sytuacji, gdy stawka dzienna nie mieści się w zakresie stawek wskazanych w opinii biegłego co doprowadziło do dokonania błędnych ustaleń faktycznych i uznania rażącego zawyżenia stawki przekraczającej swą wartością stawkę wskazaną przez biegłego o 17,17 zł podczas gdy już z samej opinii biegłego sądowego wynika, że biegły nie zebrał informacji z wszystkich działających na rynku (...) wypożyczalni w celu ustalenia jakie stawki w nich obowiązywały, zaś z załączonego przez powoda cennika innej firmy konkurencyjnej działającej na rynku (...) a nie wymienionej w opinii biegłego sądowego, który Sąd pominął przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż na rynku (...) w dacie szkody działały również wypożyczalnie takie jak B. (...) a (...), która stosowała jeszcze wyższą stawkę czynszu aniżeli w swojej opinii wskazał biegły, a jedynie o 5,17 zł niższą niż stawka powoda.

- naruszenie art. 361 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że dochodzone pozwem roszczenie z tytułu najmu pojazdu zastępczego nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą pozwany ponosi odpowiedzialność; naruszenie art. 361 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. brak zasądzenia należnej powodowi kwoty odszkodowania w pełnej wysokości, a tym samym naruszenie zasady pełnego odszkodowania.

W oparciu o te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku częściowo i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 497,93 zł wraz z odsetkami od tej kwoty w wysokości ustawowej od dnia 27 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowej za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a nadto w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wnosiła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje zarówno te ustalenia jak i dokonaną ocenę prawną za własne.

Sąd I instancji prowadząc postępowanie dowodowe, nie naruszył przepisów postępowania cywilnego wymienionych w apelacji tj. art. 233 k.p.c. Powód owego naruszenia upatrywał w nieprawidłowym ustaleniu maksymalnych stawek rynkowych, jednakże analiza dowodów została przeprowadzona przez Sąd I instancji wnikliwie przy prawidłowym zastosowaniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ten wyprowadził wnioski zgodne z regułami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego, opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wyrok sprawy. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.)

musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w ocenie skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy odwoławczej lub niesłusznie im je przyznając. Tymczasem powód w istocie ograniczył się do przedstawienia własnej oceny złożonych przez siebie dowodów.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można zgodzić się z podniesionym w apelacji zarzutem naruszenia prawa materialnego, tj. art. 361 k.c. albowiem Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że żądane zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego w wysokości przekraczającej koszt występujący na lokalnym rynku nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. W szczególności Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że stawka wykraczająca poza lokalne stawki rynkowe nie może być podstawą ustalenia należnego powodowi odszkodowania. Refundacja poniesionych kosztów może dotyczyć tylko tych kosztów, które są uzasadnione, ekonomicznie niezbędne i niezawyżone (uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., IIII CZP 05/11).

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia ze szczególną postacią szkody majątkowej wyrażającej się w utracie możliwości korzystania z rzeczy. Taka postać szkody uznana została zarówno w orzecznictwie, jak i piśmiennictwie, gdzie stwierdza się, że pozbawienie możliwości korzystania z przedmiotów majątkowych stanowi szczególny rodzaj szkody majątkowej, zwłaszcza wówczas, gdy przedmiot zaspokaja potrzeby, które mogą być zaspokojone zastępczo w drodze odpłatnego skorzystania z najmu przedmiotu zastępczego. Jednakże nawet i w tym przypadku od racjonalnie działającego poszkodowanego należy wymagać dążenia do minimalizacji rozmiaru szkody i dbania o interesy drugiej strony zobowiązania, jak o swoje własne. O ile bowiem poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszych stawek najmu na rynku, o tyle nie jest zwolniony z obowiązku działania z należytą starannością, tak by ponieść koszty jedynie ekonomicznie uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy trafnie uznał, że stawka będąca podstawą ustalenia należności za najem pojazdu zastępczego jest stawką nie występującą na lokalnym rynku. Wnioski te Sąd I instancji wywiódł z prawidłowo sporządzonej opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i wyceny wartości pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych (k.94-98). Wbrew stanowisku apelacji, powód nie wykazał okoliczności

przeciwnych. Złożony w toku postępowania przed Sądem Rejonowym cennik B. rent a car (k.81) nie jest opatrzony datą, nie wiadomo jakiego okresu dotyczy, a sam wydruk z Internetu został wykonany prawie trzy lata po szkodzie. Poza tym wynika z niego, że nawet w tej wypożyczalni stawka jest niższa od zastosowanej przez powoda. Również drugi z cenników złożonych przez powoda wraz z odpowiedzią na sprzeciw od nakazu zapłaty z firmy no 1 rent a car (k.820 wskazuje, że w przypadku pojazdu należącego do klasy uszkodzonego przy okresie najmu trwającym powyżej 7 dni stawka netto wynosi 200 zł, to jest tyle ile przyjął Sąd Rejonowy na podstawie opinii biegłego. Dowody na które powód powołuje się apelacji nie mogą zatem stanowić podstawy ustalenia, że stawka powoda była stawką rynkową.

Tym samym Sąd Rejonowy tramie przyjął, że powód nie wykazał, aby zastosowana przez niego stawka należała do rynkowych, a w konsekwencji zasadnie uznał, że powództwo co do kwoty

497,93 zł nie zasługuje na uwzględnienie.

Z tych wszystkich względów Sąd II instancji uznał, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego oddalające częściowo powództwo odpowiada prawu i na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. Koszty wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego zostały ustalone w oparciu o treść § 2 pkt 1) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 poz. 1804).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.